

Tam bude pláč a skřípání zubů.

Matouš 13

/ PŘED ČTYŘICETI LETY /

Do jámy v jižní části kněžiště kostela svatého Jana Křtitele mířil poslední mrtvý. Dvojice biochemiků stojících nad ní sledovala, jak nebožtík sjel po schodech a zarazil se o další těla.

Muži se podívali jeden na druhého a v očích se jim objevila stejná otázka: Snad odtud nevylezou? Přes hlavu měli natažené ochranné masky, na sobě speciální oděvy, které je měly, jak pevně doufali, ochránit před tím, co ty v jámě přivedlo až na její dno.

Ještě před několika hodinami vůbec netušili, co se děje, a upřímně, nevěděli to ani teď. Někde se stala chyba a jejich pacienti, které posbírali, kde se jen dalo, začali v obrovských bolestech umírat.

Zpanikařili. Zvláště když dva jejich starší kolegové manželé Nowakovi odjeli na konferenci ve východní části Berlína a nemohli se s nimi spojit. Ti dva, kteří jako jediní přesně věděli, kdo za tímhle vládním projektem stojí, kdo je poslal do tohoto města duchů, kde takřka nikdo nežil a které ani pomalu nebylo na mapě, je nechali na pospas hrůznému pohledu na umírající a výčitkám svědomí. A zřejmě i lidem z ministerstva, pokud za sebou dobře nezahladí stopy.

Starší z biochemiků, Jaroslav Moučka zvaný Jarin, se otočil k desce, pod kterou ten mladší – úplnou náhodou – našel vchod do podzemní chodby. Chtěl se k desce sklonit a zakrýt jí díru, místo toho se do ní ještě jednou podíval. Peklo! Takhle přesně si ho vždycky představoval. Zmar a utrpení uvnitř temné jámy.

Pokřičoval se tak, aby to nikdo neviděl, a začal se modlit.

Takhle to přece nemůže skončit. Ti lidé neměli umřít, mělo se jim pomoci. A pak dalším a dalším. Pokoušeli se o průlom v medicíně, takřka o zázrak. Ale ty, jak si dnes s hrůzou uvědomil, se jen tak nedějí. Ani na posvátné půdě ne.

Po tvářích mu kanuly slzy, začínal se hroutit. Nikoliv nad osudem těch mrtvých, ale svým. Měl rakovinu a jediné, co mu mohlo pomoci, byl vir, kterému ještě ani ne-

dali jméno. Když viděl, jak skvělé mají výsledky, neváhal a aplikoval si ho do těla.

Teď věděl, že udělal chybu. To, co se dnes na faře stalo, bylo pro něj zdrcující. Tušil, že ho zřejmě čeká stejný osud jako ty dole, jen nevěděl kdy. Rozhodně dřív, než kdyby to nechal být. Měl vůbec čas se ještě o něco pokusit a svůj osud zvrátit? Věřil, že ano.

Za ním se ozvalo šustění papírů, které ho přimělo k tomu, aby se otočil.

„Co to děláš?!“ obořil se Jarin na mladšího kolegu, jenž k jeho smůle byl synem manželů Nowakových, kteří to tu měli na povel. Jmenoval se Herold a Jarin ho už od začátku nemusel.

„Končíme, Jarine, uť se tím fmiř,“ řekl Herold.

„To nemůžeme. Musíme pokračovat. To vyřešíme, vždyť jsme byli tak blízko,“ prosil Jarin, ale papíry do díry padaly dál. Překročil tedy díru a strčil do kolegy, který udělal čtyři kroky zpátky. Pak se rozkročil tak, jako by říkal „Jen přes moji mrtvolu“, a zařval: „Nech toho, jsem ti řekl!“

Jarin nechápal, co si to ten dvacetiletý cápek vůbec dovoluje. Vždyť ani neměl být součástí projektu. Kdyby nebylo jeho rodičů... Nesnášel protekční parchanty a zvláště jeho.

„Dej mi ty dokumenty!“ řekl a natáhl k Nowakovi ruku.

„Neblázni, foudruhu. Nevidíš, co fe tady děje? Je konec. Každou chvíli může na dveře zaklepat někdo z lidí z mi-

nisterstva a co pak? Měli fme jen jednu šanci. Zklamali fme. Další už nám nedají.“

„Ale vždyť nám stačí málo. Neblázni a dej mi ty papíry!“ Jarin udělal krok, natáhl se pro ně, ale papíry se začaly snášet k zemi jako padající sníh. Chtěl se pro ně sehnout, sesbírat je; místo toho zkameněl. „Co to děláš?“ řekl a nevěřicně vytřeštil oči. Mezi ním a kolegou se objevila hlaveň pistole.

„Dobře vím, o co ti jde, a je mi to líto. Ale opravdu končíme.“

„To nemůžeš!“ Jarin cítil, jak strašně se potí. Nejraději by ze sebe ten ochranný oblek strhal, ale neměl čas.

Vtom se ve střelcově druhé ruce objevila kostka a začala z ní pomalu sklouzávat. Vzápětí opustila dlaň a za neustálého točení padala dolů.

„To přece nemyslíš vážně?“ vyštěkl Jarin. Dobře věděl, co to znamená. Sám byl už několikrát svědkem toho, že Herold nechal rozhodnutí na téhle hračce. Jak dětinské. Přesto ji nespustil z očí.

Kostka dopadla na dlažbu, několikrát se od ní odrazila. V jednu chvíli se zdálo, že se ztratí pod papírem, ale nakonec se na jiném zastavila.

Jarin zaostřil pohled. Šestka! Aniž tušil, co to znamená, objevil se mu na tváři úsměv. Šestka! To může být jenom dobré.

STINNÁ MÍSTA

Podíval se na Herolda a ve stejnou chvíli naplnil kostelní loď ohlušující výstřel. Kulka prolétla maskou a zasáhla Jarina podnosem. Ten udělal dva kroky dozadu, s třetím se pod ním otevřelo peklo.

Muž s pistolí začal sbírat rozházené papíry na hromadu. Rozhodl se jinak. Raději je na faře spálí, než aby je nechal jen tak pohozené v podzemní chodbě, a to i přesto, že o ní zřejmě nikdo další nevěděl. Pořád se totiž nemohl zbavit pocitu, že by to pro něj mohlo být nebezpečné.